

Erin Watt

Moștenitorul decăzut

Al patrulea volum din seria *Familia Royal*

Traducere din engleză de Deniz Otay

3
TREI

Capitolul 1

— Rețineți că, indiferent de funcția pe care o alegeți, suma diferențelor depinde de primul și de ultimul termen, conchide domnișoara Mann, chiar în clipa în care sună clopoțelul ce anunță finalul ultimei ore.

Toți încep să-și strângă lucrurile. Toți în afară de mine.

Mă sprijin de spătarul scaunului și lovesc ușor muchia manualului cu pixul, ascunzându-mi rânjetul, în timp ce o urmăresc pe noua profesoară cum încearcă disperată să mențină atenția pe cale de dispariție a studenților ei. E drăguță când se agită.

— Pentru mâine aveți de învățat secțiunile 1.a și 1.b! strigă ea, dar nimeni n-o mai ascultă.

Cu toții ies în viteză pe ușă.

— Vii, Easton?

Ella Harper se oprește la banca mea, uitându-se în jos către mine. Mă privește de sus cu ochii ei albaștri. E cam jigărită în perioada asta. Cred că nu mai are poftă de mâncare de când a plecat fratele meu.

Mă rog, nu că Reed ar fi *părăsit-o*. *Fratele* meu mai mare încă o iubește la nebunie pe Ella, așa-zisa noastră

soră vitregă. Dacă n-ar fi iubit-o, ar fi optat pentru o facultate de fițe departe, foarte departe de Bayview. În schimb, a mers la State, destul de aproape încât să se poată vizita reciproc în weekenduri.

— Nu, îi răspund. Trebuie s-o întreb ceva pe profă.

Umerii ascuțiți ai domnișoarei Mann tresaltă la auzul cuvintelor mele. Până și Ella observă.

— East... spune încet, cu o expresie încruntată pe chipul ei frumos.

O și văd ținându-mi o prelegere despre cum ar trebui să mă disciplinez. Dar abia am început cursurile acum o săptămână și deja mă plictisesc de moarte. Ce altceva să fac dacă nu s-o ard aiurea? N-am nevoie să studiez. Nici de fotbal nu prea îmi mai pasă. Tata m-a pedepsit și mi-a interzis să zbor; în ritmul ăsta, n-o să-mi iau niciodată licența de pilot. Iar dacă Ella nu mă lasă dracului în pace, o să uit că e gagică fratelui meu și am s-o seduc doar așa, de-al naibii.

— Ne vedem acasă, îi spun Ellei pe un ton ferm.

Domnișoara Mann a flirtat cu mine neîncetat încă din prima zi de școală și, după o săptămână în care am schimbat priviri înflăcărâte, am de gând să iau taurul de coarne. E greșit, firește, dar tocmai asta face situația palpitantă — pentru amândoi.

Rareori se întâmplă ca la Astor Park să fie angajate profesoare tinere și atrăgătoare. Conducerea știe că aici sunt prea mulți băieți bogați și plictisiți care abia așteaptă o provocare. Beringer, directorul școlii, a trebuit să mușamalizeze nu doar o relație profesor-elev și nici măcar nu mă bazez pe zvonuri când afirm asta, din moment ce una dintre relațiile „inadecvate“ era chiar a mea dacă sărutul cu profesoara mea de nutriție în spatele

sălii de gimnastică poate fi considerat o *relație*. Eu nu-l consider.

— Nu mă deranjează dacă aștepti aici, rostesc tărăgănat către Ella, care stă cu picioarele bine înfipite în loc, dar s-ar putea să te simți mai comod așteptându-mă pe hol.

Îmi aruncă o privire nimicitoare. Nimic nu-i scapă. A copilărit în locuri dubioase și știe multe chestii. Sau, pur și simplu, știe cât de dezaxat sunt.

— Nu știi ce urmărești, dar mă îndoiesc c-ai să găsești acel ceva sub fusta domnișoarei Mann, mormăie ea.

— Nu voi ști până nu caut, îi spun glumeț.

Ella oftează și renunță.

— Ai grijă, mă dojenește ea pe un ton îndeajuns de strident încât să răzbată până la domnișoara Mann, care roșește și rămâne cu privirea ațintită în podea în timp ce Ella iese din clasă.

Renunț ușor la iritarea acumulată. De ce sunt judecat? Încerc să duc aici o viață cât mai bună cu puțință și, cât timp nu rănesc pe nimeni, ce e rău în asta? Am optsprezece ani. Domnișoara Mann e adultă. Deci ce importanță are faptul că, în acest moment, e „profesoară“?

După ce ușa se închide în spatele Ellei, în încăperea se face liniște. Domnișoara Mann își aranjează fusta bleu. Ei, la naiba. E în dubii.

Sunt puțin dezamăgit, dar e în regulă. Nu sunt unul dintre băieții care trebuie să i-o pună oricărei tipe pe care o întâlnesc, mai ales pentru că sunt atât de multe pe lume. Dacă vreuna nu se arată interesată de tine, treci la următoarea.

Mă aplec să-mi iau ghiozdanul, când o pereche frumoasă de tocuri îmi apare în câmpul vizual.

— Aveți vreo întrebare, domnule Royal? Întrebă suav domnișoara Mann.

Ridic lent capul, analizându-i bine picioarele lungi, linia curbată a șoldului, scobitura taliei, unde bluza ei albă, formală e îndesată în fusta la fel de ștearsă. Pieptul ei se ridică în timp ce o examinez, iar la gât i se vede pulsul luându-i-o razna.

— Da. Aveți vreo soluție pentru problema mea din timpul orelor?

Îmi așez o mână pe șoldul ei. Văzând că geme, îmi trec un deget peste cordonul fustei.

— Mă concentrez cu mare dificultate.

Ea inspiră adânc încă o dată.

— Serios?

— Mmm-hmmm. Cred că e din cauză că de fiecare dată când mă uit la dumneavoastră, am impresia că vă e la fel de greu să vă concentrați.

Zâmbesc cu sfială.

— Poate pentru că vă imaginați cum v-ar sta întinsă pe birou în timp ce toată lumea de la cursul de analiză matematică v-ar privi.

Domnișoara Mann înghite în sec.

— Domnule Royal. Nu am nici cea mai mică idee la ce vă referiți. Vă rog să vă luați mâna de pe talia mea.

— Sigur.

Îmi strecor palma mai jos, până când îi ating tivul fustei.

— E mai bine așa? Pentru că mă pot opri de tot.

Privirile noastre se întâlnesc.

Ultima șansă, domnișoară Mann. Amândoi suntem profund conștienți că-i mototolesc fusta și, probabil, și reputația, însă rămâne ținută locului.

Când, într-un final, vorbește, vocea îi e răgușită.

— E în regulă, domnule Royal. Cred că vei afla că soluția problemei cu concentrarea e în mâinile tale.

Îmi mut palmele sub fustă și-i arunc un rânjet obraznic.

— Încerc să elimin funcțiile problematice.

Pleoapele i se închid în semn de capitulare.

— N-ar trebui să facem asta, spune pe o voce sufocată.

— Știu. De asta e atât de plăcut.

Coapsele i se încordează sub atingerea mâinilor mele. Indecența acestei scene, ideea c-am putea fi prinși oricând, să știu că ea e absolut ultima persoană pe care ar trebui s-o ating fac totul de un milion de ori mai excitant.

Mâna îi cade pe umerii mei și degetele ei caută în sacoul de uniformă Tom Ford de două mii de dolari în timp ce încearcă să-și mențină echilibrul. Degetele mele își fac numărul magic. Sunete scurte și înăbușite umplu sala pustie de clasă, până când nu se mai aude nimic, în afară de respirația ei sacadată.

Cu un oftat satisfăcut, domnișoara Mann face câțiva pași în spate, netezindu-și fusta ei șifonată înainte să se lase în genunchi.

— E rândul tău, șoptește.

Îmi întind picioarele și mă las pe spate. Analiza matematică este fără îndoială cel mai tare curs la care am fost vreodată înscris la Astor Park.

După ce-mi oferă cadoul suplimentar, un zâmbet ezitant îi apare pe chip. Părul ei atinge talia chiloților mei în timp ce se apropie și murmură:

— Poți trece pe la mine diseară. Fetița mea se culcă cel târziu la zece.

Împietresc. Chestia asta se putea termina în multe moduri, dar chiar speram să evit așa ceva. O groază de scuze îmi trec prin minte, dar, înainte să rostesc vreuna, ușa de la clasă se deschide.

— Oh, Dumnezeule!

Atât eu, cât și domnișoara Mann ne răsucim spre ușă. Prind o frântură a unui păr vopsit în negru și sacoul bleumarin al uniformei de la Astor Park.

Domnișoara Mann se ridică în picioare și se împiedică. Sar s-o prind. Îi tremură genunchii în timp ce o ajut să se așeze pe un scaun.

— Oh, Dumnezeule, rostește ea smerită. Cine era? Crezi că ea a văzut...?

Dacă a văzut-o pe domnișoara Mann în genunchi, dacă pantalonii mei erau descheiați și că hainele domnișoarei Mann erau șifonate? Ăă, da. A văzut.

— A văzut, am spus cu voce tare.

Confirmarea mea nu reușește decât s-o sperie și mai tare. Cu un geamăt chinuit, își cuprinde fața între palme.

— Oh, Dumnezeule. Voi fi concediată.

Termin să mă îmbrac și mă-ntind după ghiozdan, îndesându-mi grăbit lucrurile în el.

— Neah. Va fi bine.

Dar nu sunt foarte sigur și ea o știe.

— Nu, nu va fi bine!

Mă uit cu îngrijorare la ușă.

— Șșșș. Cineva o să te audă.

— Cineva *ne-a văzut*, șuieră ea, cu panică în ochi și cu vocea tremurândă. Trebuie să mergi s-o găsești pe fata aia. Găsește-o și fă-ți treaba de Easton Royal și asigură-te că nu va zice nimic.

— Treaba mea de Easton Royal?

Domnișoara Mann continuă înainte s-o pot întreba ce dracu' se așteaptă să fac.

— Nu pot fi concediată. *Nu pot*. Am o fiică pe care trebuie s-o întrețin! spune, vocea începând să-i tremure din nou. Repară chestia asta. Te rog, du-te și *rezolvă* asta.

— Bine, o liniștesc. Am s-o rezolv.

N-am nici cea mai vagă idee cum, dar domnișoara Mann e la două secunde de o cădere psihică.

Îi scapă un alt suspin slab.

— Iar asta nu se mai poate întâmpla vreodată, mă înțelegi? Niciodată.

Sunt total de acord cu asta. Atacul ei de panică mi-a stricat dispoziția, împreună cu interesul de a repeta figura. Îmi place ca lipelile mele să se sfârșească la fel de plăcut cum au început. Nu e nimic sexy în a fi cu o fată care are regrete, deci trebuie să fii sigur de la început că se implică în totalitate. Dacă există cea mai mică șovăială în interesul ei, nu-i de mine.

— Sigur, spun, aprobând din cap.

Domnișoara Mann se holbează la mine cu ochi rugători.

— De ce mai ești aici? Pleacă!

Corect. Îmi iau în spate ghiozdanul și ies din clasă. Pe hol, analizez puțin situația. E mai aglomerat decât ar trebui să fie. De ce zăbovește toată lumea pe coridoare? S-au terminat orele, pentru numele lui Dumnezeu. Plecați acasă, oameni buni.

O zăresc în treacăt pe Felicity Worthington, care-și dă părul blond platinat peste umăr. Claire Donahue, fosta mea, mă înțeapă cu o pereche de ochi albaștri plini de speranță — ardea de nerăbdare să ne împăcăm încă de la începutul școlii. Evit să-i întâlnesc privirea și mă

uit la Kate și Alyssa, surorile Ballinger. Niciuna dintre ele nu e brunetă. Scanez restul coridorului, dar nu descopăr nimic.

Aproape mă întorc atunci când Felicity se apleacă pentru a-i șopti ceva lui Claire și, în spațiul ocupat anterior de capul lui Felicity, o zăresc. Fata se uită în dulap, dar părul îi e inconfundabil, atât de negru încât pare aproape albastru sub lumina fluorescentă de deasupra capului.

Mă îndrept spre ea.

— Easton, o aud spunând pe Claire.

— Nu te umili, o sfătuiește Felicity.

Le ignor pe amândouă și continui să merg.

— Hei, spun.

Fata privește în sus, către mine. Ochiul ei cenușiu și speriați îi întâlnesc pe ai mei. Buzele rozalii se întredeschid. Îi aștept zâmbetul — reacția pe care o primesc de obicei de la 99% dintre femei, indiferent de vârstă. Nu-l primesc. În schimb, îmi arată o mutră acoperită de păr, în timp ce se răsuțește și fuge de-a lungul holului.

Sunt profund surprins de această reacție. În plus, nu vreau să atrag atenția. Îi închid cu nonșalanță dulapul înaintea să-i urmăresc silueta care fuge pe hol. O iau la fugă în urma ei. Cu picioarele mele mult mai lungi, o prind din urmă lângă vestiare.

— Hei, spun, plantându-mă în fața ei. Unde te grăbești?

Se oprește cu greu, aproape căzând. O prind de umăr ca să mă asigur că nu dă cu capul de pardoseală.

— N-am văzut nimic, o ia gura pe dinainte, smucindu-se din strânsoarea mea puternică.

Mă aplec peste umărul ei ca să fiu sigur că nu ne vede nimeni, dar coridorul e gol. Bun.

— Sigur, n-ai văzut. De asta ai fugit ca un copil prins cu mâna în borcanul cu dulciuri.

— Tehnic vorbind, tu ești cel cu mâna în borcanul cu dulciuri, ripostează ea, apoi își împreunează buzele, dându-și seama ce a recunoscut. Nu c-aș fi văzut ceva.

— Aha.

Ce e de făcut cu drăgălășenia asta? Ce păcat că trebuie s-o reduc la tăcere. Mă mut mai aproape. Ea face un pas într-o parte. Continui să merg până când ajunge cu spatele la zid. Mă aplec până când fruntea mea e la aproximativ un centimetru de a ei. Atât de aproape încât pot mirosi aroma de mentă din guma ei de mestecat.

Rezolvă chestia asta, a spus domnișoara Mann. Și are dreptate. Ce s-a întâmplat în sala aia de clasă trebuia să fie distractiv. Asta e tot ce mi-am dorit — să mă distrez, nu să distrug viețile oamenilor. A fost distractiv să fac ceva indecent și greșit. A fost distractivă ideea c-aș putea fi prins. Dar ca domnișoara Mann să-și piardă slujba și copilul ei să rămână fără un acoperiș deasupra capului? Asta nu-i deloc distractiv.

— Deci, încep pe o voce joasă.

— Ăă, Royal, nu-i așa? mă întrerupe fata.

— Da.

Nu sunt surprins că mă știe. Nu că mă dau mare, dar familia Royal a condus școala asta ani buni. Din fericire, eu am evitat orice rol de șef. Ella este responsabilă din familia Royal acum. Eu sunt doar mâna ei dreaptă.

— Și tu ești?

— Hartley. Uite, jur, nu am văzut nimic.

Își ține mâna sus, de parcă ar jura că spune adevărul în fața unui public întreg.

— Dacă ar fi adevărat, n-ai fi fugit, Hartley.

Îi analizez numele în minte. Este unul neobișnuit, dar nu-mi sună cunoscut. Nici fața ei, de altfel. La Astor nu vezi multe fețe noi. Cei mai mulți dintre ticăloșii ăștia sunt pe aici de când mă știu.

— Serios. Sunt o maimuță.

Hartley își continuă pledoaria neconvingătoare, cu o mână peste ochi și alta lipită de gură.

— Când nu vezi nimic rău, nu spui nimic rău. Nu că ar fi rău ceea ce ai făcut. Sau ceea ce *poate* ai făcut. Nu c-aș fi văzut ceva. Rău sau bun.

Fermecat, îi pun mâna pe gură.

— Te bâlbâi.

— Emoții pentru că sunt la o școală nouă.

Își îndreaptă sacoul uniformei și-și ridică bărbia.

— Poate că am văzut ceva, dar nu e treaba mea, bine? Nu voi zice nimic.

Îmi încrucieșez brațele, sacoul urcându-mi fix pe umeri. Ea arată de parcă ar fi gata să se lupte. Îmi place, dar flirtul cu ea nu va duce la rezultatele dorite. Îmi pompez niște răutate în voce, sperând că teama o va face să-și țină gura închisă.

— Faza e că nu te cunosc. Deci cum aș putea să te cred pe cuvânt?

Cuvintele răutăcioase funcționează, pentru că Hartley se panichează vizibil.

— Eu... eu nu o să zic nimic, repetă ea.

Brusc, mă simt prost. Ce fac aici, băgând în sperieți o față ca ea? Dar apoi, în minte îmi apare expresia speriată a domnișoarei Mann. Domnișoara Mann are un copil, pe când Hartley este o simplă colegă bogată de la liceu. Face ea față unui mic avertisment.

— Da? Și dacă cineva — directorul Beringer, poate — întreabă despre asta?

Înclin capul ca și cum m-aș îndoi de ea, cu un ton din ce în ce mai amenințător.

— Ce s-ar întâmpla atunci, *Hartley*? Ce ai spune?